מתני' אותורם את תרומתו ומעשרותיו

לדעתו יומקריב עליו קיני זבין קיני זבות קיני

יולדות חמאות ואשמות יומלמדו מדרש

הלכות ואגדות אבל לא ילמדנו מקרא אבל

מלמד הוא את בניו ואת בנותיו מקרא:

 ל) יומא יט. קדושין כג:,
 ב) [וע' מוס' סנהדרין סט.
 ד"ה בידוע], ג) יבמות ב: ק. נדה מה. כתובות לט. [חוספתא נדה פ"ב], ד) [סיומא דמילתא שכך בותב לה כו׳ ליתא במשנה לכך שפיר גרסי׳ דתניא], ס) נגעים פי״ד [מי״ב] ט) נגעים פיין (היינן ב"מ קד. נזיר כד. [מוספתם כתובות פ"דן, ו) [לקמן לו:], ו) [ויומא דף יט.], ח) [עיין היטב ברש"י ב"מ קד. ד"ה אדם מביא וכר יד"ה כל הקרבנות כו' וד"ה ה"ג לה בת"כ וכו' תמלא מכוון כגי' הר"ן דהכא ועי' גי' הר"ש במשנה י"ב מי"ד דנגטים וטי" נזיר כד דחנים ר"י אומר אדם מבים קרבן עשיר וכו׳ ע״ש כל הסוגיא ול״ע]:, ט) [שייך לדף שאח"ון,

הגהות הב"ח

(h) גם' דתנן ומקריב וכו' שלומי דידן הוי הא קא מהני ליה: (ב) רש"י ד"ה על בניו וכו׳ ונשים גמי שמביא וכו׳ שאין להם דעת הוא הדין נמי נ"ב כלומר שלא לדעתן: (ג) בא"ד לא ידע המודר הס"ד: (ד) ד"ה אלא וכו' הכי נמי וכו' מהאי קרא הס"ד ותיכת נמי נמחק:

גליון הש"ם

בהר"ן ד"ה ומלמדו מדרש דמצות וכו'. עיין טהרה בחיי למסכת נדה דף

פירוש הרא"ש

מתני' ומקריב עליו קיני זבין וקיני זבות. כהן שהדיר את ישראל הנאה ממנו יכול להקריב קרבנומיו זב וזבה מביאין שמי תורין או שני בני יונה ביום טהרתם וכן יולדת עניה: ותורם תרומתו. בגת' מפרש לה: מלמדו מדרש. ספרא וספרי שהוא מדרש הפסוקים: הלכות. הלכה למשה מסיני: ואנדות. לברי

מחיד

ב'תנר' וחורם את תרומתו וכו'. מפרש בגמרא": [ומקריב עליו]. אם היה כהן אותו שנדר שלא יהנה ממנו יכול להקריב עליו קיני זבין וקיני זבות וכו': גמ' הני כהני. שמקריבין קרבנות: שלוחי דידן. דבעלי קרבן: הא קא מהני ליה. שליח לכפר כפרתו ואיהו הדירו שלא

יהנה ממנו: אנא. מדקתני מקריב עליו קיני זבין וכו׳ ש״מ דשלוחי דשמיא נינהו: [וליטעמיך]. אם כן דשלוחי דשמיא נינהו ליתני סתם מקריב עליו קרבנות אלא מדלא קתני אלא קיני זבין וכו׳ ש"מ דשלוחי דידן נינהו. ודקשיא לן הא קמהני ליה מריץ לא קמהני ליה דבמחוסרי כפרה שאני כי הני דמתני': דח"ר יוחנן הכל לריכין דעת. כל הקרבנות לריכין שיהו מקריבים בעלים חוץ ממחוסרי וכו': על בניו ועל בנותיו הקטנים. כשהן מחוסרי כפרה דכתיב זאת תורת הזב וגו'. ונשים (כ) שמביא קרבן עליהן אע"פ שאין להם דעת הם הכי נמי גדולים אין לריכין להביא כפרתן לדעתן הלכך הואיל ומקריב עליו שלא לדעתו לא מהני ליה דהא לא ידע (ג) ומותר: אלא מעתה לר' יותנן. דמפיק מואת תורת הזב בין גדול בין קטן (ד) הכא נמי מצי למימר מהאי קרא נמי: שמא **מתעבר וחמות.** ודחי. אלמא לאו בת לידה היא: אמר לך רבי יוחנן. ההוא זאת תורת היולדת לא מרבי לה לקטנה אלא בגדולה מיירי וקא מרבה אפילו יולדת שוטה: שכן אדם מביא קרבן עשיר אפילו על אשתו שוטה. אדם מביא קרבן עשיר על אשתו בין פקחת בין שוטה ולא אמרינן דאע״פ שנשאת לעשיר עניה היא דמה שקנתה אשה

קנה בעלה אלא כל הקרבנות שחייבת ותלורעת ויולדת ובכולהו כתיב תורת וקרי להו מחוסרי כפרה משום מביא עליה: שרך כתב לה ואחריות כו'. דהכי משמע אחריותא

עלי. וכי היכי דהאי מביא קרבן על אשתו יולדת אפילו שוטה כך כל מחוסרי כפרה אין לריכין דעת ולעולם שלוחי דידן נינהו:

גב" איבעיא להו ®הני כהני שלוחי דידן הוו או שלוחי דשמיא למאי נפקא מינה למודר הנאה אי אמרת דשלוחי דידן הוו הא מהני ליה ואסור ואי אמרת שלוחי דשמיא ישרי מאי ת"ש דתגן 6 מקריב עליו קיני זבין כו' אי אמרת שלוחי דידן קא מהגי ליה וליטעמיך ליתני מקריב עליו קרבנות אלא מחוסרי כפרה שאני דא"ר יוחגן הכל צריכין דעת חוץ ממחוםרי כפרה שהרי אדם מביא קרבן על בניו ועל בנותיו הקמנים שנאמר יזאת תורת הזב בין גדול בין יקטן אלא מעתה לר' יוחנן יזאת תורת היולדת וגו' בין קשנה ובין גדולה סקטנה בת לידה היא והא יותני רב ביבי סקטנה קמֹיה דרב נחמן שלש נשים משמשות במוך קשנה ומעוברת ומניקה קשנה שמא תתעבר

ותמות ההיא זאת תורת היולדת בין פקחת בין שומה שכן אדם ימביא קרבן על אשתו

שוֹמה כדברי רבי יהודה הדתניא סרבי

יהודה אומר "אדם מביא קרבן עשיר על

אשתו וכל קרבנות שחייבת שכך כותב

לה ואחריות ראית ליך עלי מן קרמת דנא שאסורין ליכנס למקדש ולאכול בקדשים עד שיביאו כפרחן והני כיון דאין קרבנן בא לכפרה אין לריכין דעת אבל כל שלריכין כפרה על

חטא לריכין דעת: שנאמר ואת חורת הוב בין גדול בין קטן. וכי היכי דאדם מביא קרבן על בנו קטן שאין לו דעת הכי נמי שלא מדעתו של הבירו: אלא מעסה לרבי יוחנן. דס"ל דתורת אתי לרבויי קטן זאת סורת היולדת מאי איכא לרבויי אילימא בין גדולה בין קטנה והא תני רב ביבי וכו': משמשות במוך. חייבות לשמש במוך משום סכנה שמא חתעבר וחמות אלמא לא משכחת לה יולדת שהיא קטנה. וכי תימא מאי קושיא הא אסיקנא בפ"ק דיבמות (דף יב:) דשמא תמות קאמר ואפשר נמי דלא מייתא איכא למימר מאן דסבר הכי התם ס"ל דבנים הרי הן כסימנים [שם] אי נמי עדיפי מסימנים הלכך גדולה היא ולא משכחת ° קטנה שתלד: ההיא זאם סורס היולדם בין פקחם בין שוטה שכן אדם מביא קרבן על אשסו כר' יהודה. כלומר אי לא אשכחן דאדם מביא קרבן על אשחו לא הוה מרבינן שוטה דלמאן קא מוהר רחמנא בשלמא בקטן לאבוה קא מוהר אלא שוטה למאן אבל השתא דאמר רבי יהודה דאדם מביא קרבן על אשתו איכא לאוקמי קרא דואת חורת ליולדת שוטה שאין אנו לריכין דעתה אלא דעת הבעל כיון שהוא מביא
קרבנותיה: ה"ג" דתניא אדם מביא קרבן עשיר על אשתו וכל קרבנות שהיא חייבת א"ר יהודה לפיכך אם פטרה אינו חייב באחריותן שכך
כומבת לו אחריות אינו עליך מן דמת דנא. וה"פ אדם מביא קרבן עשיר על אשתו שאע"פ שכל אשה שיב לה בעל לא הויא עשירה שהרי כל
מה שקנתה אשה קנה בעלה אפ"ה כיון שבעלה עשיר מדים מבילה קרבן עשיר בקרבנות שהיא בעולה ויורד לפי שהבעל חייב בקרבנות אשתו וכן כל קרבנות שהיא חייבת למעוטי נדריה ונדבותיה. ר' יהודה אומר לפיכך אם פטרה כלומר שגרשה אינו חייב באחריותן שכך כותבת לו בשובר שהיא עושה לו בשעת גירושין מכתובתה כותבת לו שהיא מוחלת כל אחריות שיש לה עליו מקודם לכן ויש בכלל לשון זה אפילו קרבנות דר' יהודה דריש לשון הדיוט ומהכא ילפינן לה בפ' המקבל (ב"מ קד.). והא דאמר הכא שכן מביא אדם קרבן על אשתו כר' יהודה לאו דוקא כר' יהודה דרי ממון הדיוט ומהכא אדם מביא קרבן עשיר על אשתו אלא משום דלא ידעינן מאן ניהו מ"ק ור' יהודה איירי בה תלינן לה בדידיה:

מתני' וחורם את תרומתו ואת מעשרותיו לדעתו. מפרש בגמ' [לו:] לדעתו דמאן: ומקריב עליו. אי האי מדיר כהן הוא: קיני זבין וקיני זבום וקיני יולדום. לפי שכל אלו מביאין שתי תורים קראם קן: ומלמדו מדרש. ° דמלות לאו ליהנות ניתנו: ולא ילמדנו מקרא.

בגמ׳ ושסן מפרש טעמה: גב׳ היבעיה להו הני כהני שלוחי דידן הם. אע"ג דבפ"ק דקדושין (דף כג:1) אסיק רב הונא דשלוחי דרחמנא נינהו דאי ס"ד שלוחי דידן נינהו מי איכא מידי דאנן לא מצינן למיעבד ואינהו עבדי אפילו הכי בעי הכא למיפשטא °ממתני׳ או מברייתא: הא קמהני ליה. וכיון דעביד שליחותיה מהני ליה הוא. דבשלמא אי שלוחי דשמיא נינהו אע"ג דשרי להו בהאי קרבן למיכל בקדשים אין זה אלא גרמת הנאה בעלמא ושרי: וליטעמיד. דבעית למיפשט ממתני׳ ליתני מקריב עליו קרבנות: אלא מחוסר כפרה שחני. כלומר וחדרבה תפשוט לאידך גיסא דכיון דתנא מחוסרי כפרה בלחוד דאין לריכין דעת משמע דוקה הני משום דכיון דהין לריכין דעת ודאי כהן לאו שליחותן קעביד אבל בשאר קרבנות הלריכין דעת שלוחי דידן נינהו דאי לא ליתני מקריב עליו קרבנות והוה רבותא טפי. ומיהו לא מיפשטא בעיין לגמרי דאיכא למימר דתנא מחוסרי כפרה לאשמועי׳ רבותא דאע"פ שמתירו לאכול בקדשים שרי וכל שכן בשאר קרבנות ומדרבי יוחנן נמי דאמר הכל לריכין דעת לא מיפשטא בעיין לומר דשלוחי דידן נינהו דאיכא למימר דרחמנא שוינהו לכהני שלוחין כל היכא דאיכא דעת בעלים: חוץ ממחוסרי כפרה. זב וזבה ומלורע

יג א מיי׳ פ״ו מהלכות נדרים הלכה ו סמג לאוין רמב (טור י״ד סימן : (לכלו)

יד ב מיי׳ שם הלכה ה: שו ג מיי׳ שם הלכה ז וסמג שם טוש"ע יו"ד סימן רכא סעיף ב: בוד ד מיי' שם הל' ה: יו ה מיי' פ"א מהלכות מחוסרי כפרה הל' ה: [ו מיי׳ שם פ"ג הלכה ו]: יח ז מיי שם: ימ ח מיי פ"י מהלכות שגגות הלכה ו סמג

תורה אור השלם ו. זֹאת תּוֹרַת הַזְּב וַאֲשֶׁר תַצֵא מִמֶּנוּ שָׁכִבֶת זֶרֵע לְטָמְאָה בָה:

2. וְהַקְּרִיבוֹ לִפְנֵי יִיְ וְבִּפֶּר עֶלֶיהָ וְטָהֲרָה מִמְּקֹר דָּמֶיהָ וֹאת תּוֹרַת הַיֹּלֶדֶת יָבֶּי הָיוּאַניינייני לַזְּכָר אוֹ לַנְּקַבְה: ויקרא יב ז

מוסף רש"י

מדרש. כגון מכילתה וספרה וספרי שהם מדרשי מקרחות (ברכות יא: וכעי"ז . קדושין מט.). **הני כהני.** לענין הקרבת קרבנותיו, שלוחי דידן הוו או שלוחי דשמיא. ולח שלוחי דידן ונפקא מינה למודר הנאה מכהן, שהכהן מותר להקריב קרנטתיו (קדושין כג: וכעי"ז יומא ימ.). משמשות במוך. מותרות לתת מוך במקום תשמיש כשהן משמשות כדי שלא יתעברו (יבמות יב: שלם ימעבלו (יבחות יב:
ק:) ולינן כמשחימות זרע
(כתובות לש.) לו: מקנתן
הוה לשמש במון שלה
ימעבלו (נדה מה.). אדם
מביא קרבן עשיר על
משר אשתו. שהול מיינ בקרבן לידתה ולרעתה, ואם הוא עשיר אין יכול לומר היא אין לה כלום ותיפטר חין כה ככום וחיפטר בקרבן עני (ב"ח קדה) או: שאם היתה עניה ונתחייבה קרבן עני ולא הספיקה להביא קרבן עני עד שניסת לו, הרי זה מביא קרבן עשיר על אשמו (וזיר בד.). וכן קרבנות שחייבת. שלא בנדר ונדבה, כגון קרבן זינתה ואשם וחטאת קלכן יכנוס קדב, וכן שעליה (ב"מ קד.) וכן נכל קרבנות שהיא חייבת קודם לכן ואפילו קרבן קבוע שאינו בעולה ויורד

ורת וחידות שניה היא ואין לה שום דבר שכך כתב לה בכחובתה דאחריות דאית לך עלי מן קדמת דגא דמשמע ואין כיל לומר עניה היא ואין לה שום דבר שכך כתב לה בכחובתה דאחריות דאית לך עלי מן קדמת דגא דמשמע ליה אפילו שוטה ציע מגא ליה א דמשמע שהוא חייב כל מה שחייבת קודם מזה יש ללמוד דאדם חייב לבכוע חובות אשמו שהיא חייבת קודם שישאנה ולא נכאה דבפרק יש נוחלין (צ"ב דף קלט.) איבעיא ליה אי בעל בנכסי אשמו לוקח הוי או יורש הוי דאי לוקח הוי לא יפרע לבעל חובות של ששו אלחום קודם ואפילו מנכסי מלוג שלה אם אום הוא מנכסי מלוג שלה אבל מנכסי מלוג שלה אבל מנכסי מלוג שלה אבל מנכסי של יורש הוי פסק רפינו שמואל בן בתו של בש"ע קבלה מרבינו מנולל בלו אוי ביורש הוי ואים שהיא חייבת קודם דיורש היי ולדיך הבעל לפרוע מנכסי מלוג שהכניסה לו אשים ואים של מורש מורש שהיא חייבת קודם לכן אם ש מעולעלין מיהו לאחר מעין שהכניסה לו אשים שורש איש בתונה או שורש היא חייבת מורש להיות היא מתכרבות נונו בר במצוה במול בורש הוא מתכרבות נונו בר במצוה של היוב מנוללים מורש מורש בתונות הוא מתכרבות נונו ביור בתנונה הוא מתכרבות נונו בר במצוה בתונות הוא מתכרבות נונו ביור בתנונה הוא מתכרבות נונו ביור בתנונה הוא התכרבות נונו בו בתנונה הוא התכרבות בורש ביור בתנונה באו בתכרבות בתנונות הוא בתכרבות בתנונות בורש בתנות הוא מתכרבות בתנונות בורש בתנונות הוא בתכרבות בתנונות בתנונות בתנונות הוא בתנונות הוא בתנונות הוא בתנונות הוא בתנונות בתנונות בתנונות בתנונות הוא בתנונות בתנונות הוא בתנונות בתנונות בתנונות הוא בתנ להיות עתה מטלטלין ממקרקעי וגובה כחובתה ממטלטלין אש"ג דממנה אין לגבות כ"א ממקרקעי כמו כן גם החובות נמי ימפרעו מן המטלטלין דכל הדין הנוהג בקרקעות נוהג במטלטלין והא דאמר הכא כל קרבנות שהיא חייבת דוקא קרבנות אבל חוב לא יפרע אלא ממה שהכניסה לו דכיון דיורש הוי ומטלטלין כקרקעות עתה שיעבודם על אותן נכסים קרבנות חבל הזו במי יפרע חנת מנח המהים שהביניסה נו דכיון דירכש היי ומנסטנין עקרטות עמה מיענתרם על מותן ננטים אין יכולת ביד הבעל להפקיען אבל יותר ממה שהבניסה לו קאינו פורען וקרבנותיה נמי דוקא קרבנות חובה אבל לא מי ודבות אם לאחר ישואין [נדרה קרבן לא ישלם נדריה דאם לא כן יכולה להחריב בעלה. והכי משתע בירושלמי. גרסא אחרת אם פערה אינו חייב וה"ש כל קרבנות שהיא חייבת כשהיא מחמיו חייב לפרוע ולפיכך אם פערה שגיכשה אינו חייב שכך כמבה בשובר של כתובה והתקבלתי כתובתי ואחריות דאית לי עלך מן קדמת דנא ולגירסא זו אינו חייב אינו חייב שכך כתבה בשובר של כתובה והתקבלתי כתובתי ואחריות דאית לי עלך מן קדמת דנא ולגירסא זו אינו חייב לשלם כלום מקודם נישואין:

בת היה לה מלים על היה לבים עני הלל כיון שהוא מחוייב להביה קרבותיה והוא עשיר לריך להביא קרבן עשיר וכן לל קרבטת שהיא חייבת כשהיא מחוסכת כפרה או אלכה חלב או אם חייבת אשם אלבו לא אם נדרה קרבן דאם כן מדר הרבו או היה הבעל חייב אותם שבר בתבה לו בל אחריות דאית לי עלך שן קרשת דנא. כשהבעל מגרשה היא כותבת או שובר שהיא פוטרתו שהיה לה עליו אלמא כל דבר שהיה עליה באחריות האית לי עלך שן קרשת דנא. כשהבעל מגרשה היא כותבת או שובר שהיא פוטרתו שבף בתבה לו בל אחריות דאית לי עלך שן קרשת דנא. כשהבעל מגרשה היא כותבת לו שובר שהיא פוטרתו שבי להתניים שביה להיים עליה באחריות היה הבעל חייב קודם שגרשה: